

РЕШЕНИЕ

№ 2933

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 107-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА М. МИТАНКИНА

при участието на секретаря НЕЛИ ИВ. В.А
като разгледа докладваното от ЛОРА М. МИТАНКИНА Административно наказателно дело № 20231110207350 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по жалба от В. Н. В. чрез адв. В. К. срещу заповед с рег. № 2263з/1051/05.05.2023г. за задържане на лице, издадена от Борислав Аризанов на длъжност старши полицаи при 02 РУ-СДВР.

В жалбата са твърди, че атакуваната заповед за задържане е нелегална и се моли за нейната отмяна. Излагат се съображения, че не са спазени административнопроцесуалните правила за издаването ѝ, жалбоподателят не бил уведомен за какво е задържан, а в него не били намерени забранени вещества. Поддържа се, че няма данни В. да е извършител на престъпление. Не било образувано досъдебно производство, нито били извършвани процесуално-следствени действия с жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. К., който моли за отмяна на атакуваната заповед. В пледоарията си развива съображенията, изложени в жалбата. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна не изпраща представител.

Софийски районен съд, след като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства от фактическа страна по делото се установява, че със заповед № 2263з/1051/05.05.2023г. на полицейски орган при 02 РУ-СДВР на 05.05.2023г. е задържан за срок до 24 часа жалбоподателят В. Н. В. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и с посочени фактически основания „данни за извършено престъпление/съмнение за притежание на наркотични вещества във връзка с чл. 354а от НК хартиена свивка, съдържаща бяло вещество/”. Съставен е протокол за обиск на лице от 05.05.2023г., в който са описани иззети от жалбоподателя вещи, а именно – 1 б.р метален визитник, 1 бр. запалка, 1 бр. мъжки колан, 4 бр. ключове, 1 бр. кутия цигари, марка „Карелия“, отворена, с 10 бр. цигари. Задържаният е попълнил декларация Приложение № 1 към чл. 15, ал. 1 ЗМВР. Изготвена е разписка за върнати вещи и пари на задържаното лице от 06.05.2023г. Изготвена е и докладна записка до началника на 02 РУ-СДВР. Видно от обжалваната заповед жалбоподателят В. е освободен на 06.05.2023г. в 13.20 часа.

С обжалваната заповед за задържане на лице, издадена от Б А, в качеството му на полицейски орган при 02 РУ-СДВР по отношение на жалбоподателя е била наложена принудителна административна мярка - задържане за срок до 24 часа. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че оспорената заповед е административен акт, издаден от компетентен орган - полицейски орган при 02 РУ-СДВР. Б А е полицейски служител и като такъв представлява полицейски орган по смисъла на закона и следователно е материално компетентен да издава заповеди за задържане на лица.

Съдът споделя възражението в жалбата, че оспорената заповед за задържане на лице не съдържа фактическите основания за задържането, липсва реквизит сред посочените в чл. 72, ал. 2 ЗМВР, което от своя страна води до издаване на заповедта при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 72, ал. 2, т. 2 ЗМВР в заповедта за задържане следва да се посочат фактическите и правните основания за задържането. В случая е посочено правното основание за

задържането - чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, но не и конкретните фактически основания за това задържане. Посоченото фактическо основание – „съмнение за притежание на наркотични вещества във връзка с чл. 354а от НК хартиена свивка съдържаща бяло вещество”, съдът счита, че не описва обстоятелства, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление, за да се стигне до неговото задържане. Изразяването на съмнение за извършване на противообществена проява или престъпление не е достатъчно да очертае конкретни фактически основания за задържане. В специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа съответните реквизити. В случая не е мотивирана необходимостта от задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност. При отсъствието на конкретни факти за констатираното от полицейския орган основание за задържане също така се затруднява провеждането на защитата на задържаното лице срещу засягащия правата му административен акт. Дори и в случаите, когато действа в условията на оперативна самостоятелност - по целесъобразност, полицейският орган е длъжен да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържането на лицето. Посочването на правното и фактическо основание е задължителен реквизит на всеки индивидуален административен акт, така и по силата на изричния чл. 74, ал. 2, т. 2 от специалния ЗМВР.

Изготвянето на нарочни писмени документи с излагане на фактическите основания за задържането, каквито документи в случая се явяват докладните записки, не може да санира този съществен порок на оспорения акт, тъй като мотивите на индивидуалния административен акт следва да се съдържат в него или в нарочен документ, съпътстващ неговото издаване, но това може да стане само след изрично препращане към този документ и след предоставяне на възможност на лицето да се запознае с него. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 16 от 31.07.1975 г. на ОСГК.

За налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 ЗМВР са достатъчни само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление. Принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. Полицейското задържане не може да е произволно, то задължително трябва е обосновано с конкретни факти, които да сочат някаква връзка между задържания и конкретно извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено в целта на закона. /в тази вр. решение по делото "П. и П. срещу Б." (P. and P. v. B. (applications nos. 50027/08 and 50781/09)). В случая задържането на жалбоподателя не допринася за постигане на посочените цели и съставлява необоснован акт на неоснователна принуда върху дееца чрез лишаването му от свобода до 24 часа, който противоречи на същността и предназначението на принудителните административни мерки, каквито се явяват заповедите за задържане.

Посочването в атакуваната заповед на „съмнение за притежание на наркотични вещества" не отговаря на законовото изискване за изложение на фактическите основания за издаване на заповедта. В самата бланка на заповедта има реквизит (вписват се фактическите и правни основания за задържане на лицето), според който в тежест на органа, осъществяващ задържането, е да даде обосновка за издаване на акта, от което да се прави преценка за законосъобразността на оспорваната заповед. От последното се прави извод, че жалбоподателят не е бил уведомен за какво престъпление, извършено от него, се налага задържането му по реда на ЗМВР. Недопустимо е в заповедта за прилагане на принудителна административна мярка да не се излагат факти, а съмнения, като същите не се обосновават по никакъв начин с приложените по преписката документи, доколкото при обиска на жалбоподателя не са открити наркотични вещества, не се установява да е образувано досъдебно производство, нито наркотични вещества да са намерени и иззети по предвидения за това процесуален ред.

Мотивиран от изложеното, съдът прие, че обжалваната заповед за задържане на лице следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на делото съобразно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в

производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Съобразявайки разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК и приобщения по делото договор за правна защита и съдействие, видно от който договорът е сключен на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, съдът прие, че СДВР следва да бъде осъдена да заплати разноси за адвокатско възнаграждение на адв. К. за съдебното производство. Размерът на дължимото адвокатско възнаграждение се определя на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 36, ал. 2 ЗА, вр. чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с оглед на което СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. В. К. 500 лева разноси за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 72, ал. 4 ЗАНН, **Софийски районен съд**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед с рег. № 2263з/1051/05.05.2023г. за задържане на В. Н. В., издадена от Б А на длъжност старши полицаи при 02 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на адв. В. К. 500 лева разноси за адвокатско възнаграждение за съдебното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК, и по реда на глава XII АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____